

[Fogh Rasmussen]

Hvad er så alternativet til firkløverregeringen? Ja, der tegner sig stadig tydeligere omridset af et rødt kabinet bestående af Socialdemokratiet og SF. De to partier er i virkeligheden enige om de fleste spørgsmål. I går stemte de sammen om de fleste ændringsforslag til finansloven. De to partier er enige om at øge de offentlige udgifter med store milliardbeløb, de vil nedsætte arbejdstiden til 35 timer, de vil have ØD, de vil have betalt frihed til uddannelse, de vil have uddannelsesløn, de er enige om erhvervs- og miljøpolitikken og mange andre ting. Og forsøget på enighed er også i dag blevet understreget kraftigt både af hr. Svend Auken og hr. Gert Petersen. Hr. Svend Auken sagde ganske vist noget om, at de økonomiske realiteter kunne tvinge Socialdemokratiet til at ændre i sit program. Hvordan fik vi ikke noget at vide om. Men det overskygger ikke, at der fundamentalt set er enighed mellem Socialdemokratiet og SF. Der er reelt ikke den store forskel, kun den, at SF helt ærligt forklarer vælgerne, at dette socialistiske program vil koste penge og dermed betyde højere skatter. Så ærlig er Socialdemokratiet ikke. Socialdemokratiets program, som man kalder »Danmark for hele Folket«, er helt løst og helt uforpligtende. Det fortæller kun om de søde sager.

SFs formand, hr. Gert Petersen, skrev den 14. december en kronik i Politiken, og heri slog han bl.a. fast: vi skal ikke bilde nogen noget ind. Og han skrev videre: »Allerede af disse grunde kan S-programmet ikke opfattes som et udkast til regeringsprogram.«

For en gangs skyld er jeg fuldstændig enig med hr. Gert Petersen.

Men nu skal vi ikke lade os narre af skænderierne mellem Socialdemokratiet og SF, for i virkeligheden er de enige. Når Socialdemokratiet udadtil lægger afstand til SF, er det kun led i en meget simpel taktik. Manøvren går ud på at lokke midtervælgere til at stemme på Socialdemokratiet. Hr. Anker Jørgensen udtalte det meget klart i en tv-diskussion med hr. Gert Petersen. Udadtil vil Socialdemokratiet fremstå som det brede parti med appel til hele folket, men kun for at vinde flertallet sammen med SF. Det er i virkeligheden en musefælde, man er i gang med at stille op. Midtervælgerne skal lokkes til at stemme på Socialdemokratiet, men så såre valglokalerne er lukket, klapper fælden i. Når valget er overstået, vil Socialdemokratiet

og SF danne det røde kabinet, hvis de har flertal sammen.

Lad mig afslutningsvis slå fast, at Venstre vil arbejde for, at Socialdemokratiet og SF ikke får det flertal. Vi vil arbejde for, at firkløverregeringen kan fortsætte endnu i mange år, men det er kun godt, at vælgerne nu bliver klar over, at alternativet til firkløverregeringen er et rødt kabinet og en klar socialistisk politik.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Fogh Rasmussen, at der ikke i hans tale var ét ord om alle de store problemer, samfundet står over for på den økonomiske front, ikke ét ord om de meget triste udsigter for 1987 og 1988 med lavvækst, virksomhedslukninger, stærkt stigende arbejdsløshed, svigtende konkurrenceevne osv. Til gengæld talte hr. Fogh Rasmussen om et problem, som virkelig er alvorligt, nemlig de store miljøproblemer, hvor hr. Fogh Rasmussen tillod sig at sige, at Venstre var det parti, der kæmpede mest for at skabe et rent miljø herhjemme. Det modsiger i hvert fald erfaringen fra samtlige de folk, der har arbejdet med miljøsager herinde. Erfaringen er den modsatte, nemlig at Venstres folketingsgruppe og Venstres ministre har været dem, der, hver eneste gang der har været tale om en miljøsag, har modsat sig, at der skete fremskridt.

Hr. Fogh Rasmussen mente, at der var basis for at sænke skattetrykket i løbet af nogle år, hvis firkløverregeringens politik fortsatte. Han sagde, at det forudsatte nulvækst i de offentlige udgifter. Jeg vil gerne spørge hr. Fogh Rasmussen: vil der i de kommende år være nulvækst i de offentlige udgifter, eller vil det gå, som finansredegørelsen siger, at der kommer en vækst i de offentlige udgifter på 2½ pct. til næste år?

Og så endelig om den økonomiske situation.

Hr. Fogh Rasmussen, som jeg godt kan forstå ikke gerne vil udtale sig om fremtidens økonomiske problemer, helligede sig i stedet en omtale af fortiden og fremstillede det, som om man havde stået over for meget store problemer i 1982-83, som man så havde løst i den mellemliggende periode bortset fra betalingsbalancen, men han omtalte ikke, at